

Izabrao je vrijeme kada sunce zalazi jer je uvidio da ako bi čekao na mjesecinu, nikad je ne bi dočekao.

A i sunce, što je sjalo toga dana, bilo je slabašno, pošto je posljednjih nekoliko dana, zapravo, od kad je došao, bilo oblačno i sipljivo vrijeme. Više nije mogao čekati jer je ionako izgubio dosta vremena. Odlučio je zaprositi Lindu po onom sistemu „sad ili nikad“. Dakle. Izabrao je taj, najzad dočekani, sunčani dan. Najprije su otišli u mali, jeftini restoran, zatim su prošetali gradom, a kad se sunce počelo spuštati, krenuli su na obalu jezera i unajmili mali čamac po najnižoj cijeni.

Emeryu činovnička plaća nije omogućavala bilo kakav luksuz. Već sam taj izlet stajao ga je oho-ho. No, za Lindu bi dao i više.

Ukrkali su se u čamčić, a Emery je preuzeo vesla. Kad su stigli na trećinu puta, Emery je prestao veslati. Više nije mogao dalje i nimalo romantično obrisao je znojne ruke o čiste hlače. Sad mu je bilo i malo žao jer ovoliki napor nije bio za njegove nježne, činovničke ruke. Dok je brisao znoj, Linda se zdivljeno ogledavala.

- Ovdje je prekrasno, dragi! Pogledaj grad! Kao da je složen od bijelih i crvenih kocaka.
- Aha!...Linda!...
- Molim! Ah, znam! Htio si reći da ti se dopala moja nova haljina. Kupila sam je vrlo jeftino od jedne mještanke. Ručni rad! Pogledaj!
- - Divna je, Linda! Kao i ti. Tvoje su ruke...
- Dragi! Pogledaj! Sunčev odraz u vodi sve je krvaviji. Oh! Kako je ovdje divno s tobom!

Ti si tako romantičan.

- Linda! Odavno znaš da te volim! Hoćeš li se udati za mene?

Konačno je došao do riječi i pitanje je izgovoreno. – Naravno! Nego, ja bih se vratila.

Uskoro će noć.

- Linda! Molim te! Mogu li te poljubiti?
- - Oh! Ne sada! Kad...
- - Ali, djevojko! Vjerenički poljubac! Samo jednom. Emery se nagne i nespretno je poljubi u usta. Pokušao je održati ravnotežu, držeći se Lindi za ramena, ali kad je pomaknuo nogu i još nespretnije se pokušao vratiti na krmu, izgubio je ravnotežu i leđima pao na bok čamca koji je bio vrlo lagan, pa se vrlo lako prevrnuo. Sve to zbilo se za nepunu minutu. No zato je Emery cijelih petnaest minuta plivanja i za dolaska u hotelsku sobu slušao Lindine psovke i žalbe. Čas je bjesnjela, pa onda plakala. Zatvoren u sobi, Emery se pomirio sa sudbinom.
- Eh! Te žene! Kad bi se bar dogodilo čudo!

Sjedio je na kamenom zidu i promatrao svoj odraz u jezeru. Kraj sebe je imao kovčeg, poprilično velik, a u ruci je držao kuglu (zlatnu, baš kao u bajci o kraljevni i žabi). Premještao ju je iz jedne ruke u drugu, čini se premjeravao, a ona se ljeskala zlatnim sjajem. Njegovu pojavu odmah biste zapazili: bio je visok iako je sjedio i klatio nogama. Odjeća mu je bila stromodna, ali neobično elegantna. Imao je štap sa drškom od bjelokosti, a na nogama fine cipele, elegantne, uglancane bež boje. Mogao je proći kao dobro očuvani pedesetogodišnjak, sa ćelavom glavom i tek jednim čuperkom Irokeze na vrhu. Emery sjedne podalje od njega i spusti noge niza zid. Njegov odraz lelujaio je u bistoju vodi stvarajući čudne face, da mu se usta i nehotice osmjehnuše. Digavši pogled opazi da ga promatra čovjek s perčinom i da mu se smješka. Emery se također osmjehnu. Pomisli u sebi: - Što će ovaj, po svemu sudeći bogataš ovdje, na ovom kamenom zidu?

- Vi ste odavde? – upita najednom čovjek.
- Ne! Iz Engleske!
- A što ste po zanimanju?
- Činovnik u banci!
- Aha! I djelujete tako! Jeste li oženjeni?

Čovjek ga nastavi ispitivati. Kao da je uzeo sebi za pravo. Emeryu je prekipjelo. Ustane da pođe, ali ga čovjek sustigne s pitanjem.

- Zašto odlazite? Molim vas da ne odlazite! Ovdje sam sam, nikog ne poznajem.
- Pa onda nađite sebi društvo! – srdito će Emery.

Bilo mu je svega dosta.

- Već sam ga našao! Sjedite! Želio bih s vama razgovarati. Vidim da imate brige! Ljubavne?
- Ne! Poslovne!

Emery je bio već na rubu. - Što si ovaj zaboga, dopušta!?

- Sumnjam! Svi simptomi pokazuju da je u pitanju strah da se ne izgubi voljena osoba. To vam se vidi po očima.
- Ma nemojte! Vi mora da ste neki psiholog! – reče ironično Emery.
- Ne! Ja sam trgovac. Među galaktički, – odgovori čovjek mirno.

I u tom natezanju s Emeryjem tip je ostao iritantno smiren.

- Interesantno! – reče Emery, iako mu nije bilo interesantno. Jedva je čekao da čovjek ode. Ili da možda i on sam ode. Ovaj kao da je pogodio o čemu razmišlja.

- Još neću otići. Brod mi je u kvaru. Treba spojiti neke dovode. S bakrenim legurama. Samo nigdje ne mogu naći čistog bakra. A ovdje i ne znam gdje da ga potražim. Rudu mi je suviše komplicirano tražiti, čistiti i pretapati. Imate li možda kakav bakreni predmet koji vam nije potreban?

Meni ne treba mnogo. Samo nekoliko deagrama vaše vage. Nešto već imam, ali mi nije dovoljno.

- Brod?- upita u nevjerici Emery. – Kakav brod?

- Pa svemirski - mirno odgovori čovjek s Irokezom.

Emery odmah pomisli na specijalnu košulju u ludnici, ali i na mogućnost da se riješi otpadnog bakra iz stražnjeg dijela kuće koju su ostavili majstori električari kad su vršili neke radove.

- Nemam – reče Emery. Trgovac ga pogleda ispod oka.
- Šteta! A učinilo mi se da ćete reći da imate. No vidim, predomislili ste se. A ja bih vam platio. Platio bih vam, recimo, dvostruko.
- Do đavola, čovječe! Pustite me na miru! Stalno brbljate i ispitujete me! Ni ime vam ne znam. Tko ste vi, zapravo?
- Ja sam trgovac. Među galaktički. To sam već rekao. Ali sad shvaćam da je trebalo da kažem i svoje ime. Dakle, u nekoliko riječi: ime mi je Kali Depe Su. I, moj prijatelju, nemojte se sada uzбудiti. Dolazim iz zvjezdanog grada Pantu Abolo, a moj je rodni planet Aaruba. Sa dva a.

Emery se najednom počne smijati. Sve se hvatao za trbuh. A onda je naglo stao i zabezeknuto gledao u čovjeka sa perčinom.

- - Hm! Pitam se, tko je od nas dvojice luđi! – reče. - Najprije Linda, sad ovaj Kali-nešto, pomisli u sebi, a na glas reče: - Slušajte, čovječe! Bili vi tko mu drago, ne dopuštam da se sa mnom zafrkavate. Vi tvrdite da ste iz nekog „zvjezdanog grada“. Kladim se da ste neki odbjegli duševni bolesnik.
- - Duševni bolesnik! Hm! Aaa! Znam! Toga nema na Aarubi i Sekuri. Prošla su ta vremena. A ja sam zaista Kali Depe Su sa Aarube i po zanimanju sam trgovac.
- - Trgovac? – ironično će Emery. – Da ne možda lijekovima ili čudotvornim mastima?
- Nee! Ja sam trgovac osjećajima – mirno reče ovaj, ne obazirući se na podrugljiv ton mladića.

Emery ga odmjeri pogledom.- Ajmo mu udovoljiti, pomisli. Šizofrenicima treba nekad udovoljiti. Ionako je svejedno. Dat ću mu prostora za scenu.

- Hm! Čudno! Ja znači sada sjedim na zidu s jednim *svemircem* i kvasim noge u jezerskoj vodi. A ti znači, ti prodaješ *osjećaje*? Da li ih možda mjeriš kilogramima i litrama?- malo sarkastičnim glasom upita.

- Ne! Mi ih prodajemo, da ti lakše objasnim, u specifičnim nabojima energije. Taj naboj se može izazvati sugestijom, telepatijom opal-stimulansima i ugrađenim transferima. Potrebna je samo emocionalni potpis i dozvola kupca. Kod tebe će to biti lakše, jer vi ljudi ste preplavljeni raznim osjećajima. Teže je kod bića koja to nemaju. Na primjer Crvi. Njima treba totalna biogenetska ESEM-transplantacija. To ja nemam mogućnosti. Bar ne tu, i ne u ovakvim okolnostima. Najprije skeniram tvoje biološko polje, zatim astralno, pa sva polja s kojima si u prijekoju. Kod nas to ide jednostavnije jer naš mozak nije genetski kodiran. Vama je velik dio mozga umrtvljen u smislu izvršavanja svjesnih zadataka. U ovom slučaju ti možeš biti samo medij-primalac.

Emery je slušao Kali Depeovo tumačenje. Shvatio je bit, ali dubina deluzije mu se otvarala poput ponora. Što taj našpriča!?

- A što ću ti dati, ako uspiješ u ovome? Emery nastavi igru.
- Rekao sam ti već! Nabavi malo bakra. Čak nije potrebno da bude stopostotno čisto. A što se tiče tvoje djevojke, uspjeh će. Ja sam dobar trgovac. Moja je sposobnost u tome što mogu naboje bio koje emocije ili misli zadržati u polju takozvane psioničke konzervacije do vremena koje poželim. Vidjet ćeš već!

Tokom slijedećih pola sata Emery je zapao u polu katatonično stanje. Jezero, trgovac iz svemira, hladnoća stopala i ruku, pretapanje boja od najbjelje preko beskrajno sjajne duge do potpune tame. Nije bio gospodar niti svojih misli niti tijela. Osjećaj beskrajne ugone obuze ga cijelog. Zatim se prenuo i kao probudio iza sna. Nije imao snage za bilo kakvu raspravu.

- A sad idi! Sutra ćemo se vidjeti oko podneva! Ne zaboravi donijeti ono što si rekao?

- Rekao?- začudi se Emery.

- U mislima si mi rekao i pokazao što posjeduješ, a što meni treba. Idi i donesi to. Čekam te ovdje.

Večera uz svijeće bila je čarobna. Linda je blistala u svojoj jednostavnoj bijeloj haljini.

- Znači, udat ćeš se za mene, Linda, draga?
- Da, Emery! Otkrila sam da ne mogu bez tebe. Unatoč nesporazumu, volim te.
- Da. Ljubav je tako čudna. Može se i kupiti!
- Kupiti?- Lindina usta se prestanu smiješiti.
- Ah! Da! – Emery se zagrcnu. Pomisli kako se skoro zaletio.
- Znaš u povijesti ljudskih....
- Ah! To?! Da. Znam.
- Emery odahnu. Sjeti se trgovca. - Moram mu odnijeti one ostatke bakra.

Točno u dogovoreno vrijeme stigao je do zida. Stranac je već sjedio na njemu, klataći nogama i s kovčegom pokraj sebe.

- Dakle- upita trgovac.
- Uspjelo je! Udat će se za mene!
- Vidim, donio si mi.
- Naravno! Baš si pravi trgovac! Ali ipak, tvojom zaslugom, ili ne, ja sam uspio.
- Hm! Sjedni! Nećeš dugo ostati u ovom gradu?
- Ne! Sutra odlazimo. Možda prekosutra. A ti?
- Još danas, predvečer. Mini-boti popravljaju staru kantu. Još malo i odlazim.
- Kamo? Ah, znam, na Aarubu.
- Možda. No imam još jedan važan sastanak na Poou. To je vaš Sirius. Ideš li sa mnom? Ah, da! Znam! Ženiš se! Tako je to.No ti si još sretan s jednom. Ja ih imam osamdeset. No, dobro! Hoćeš li doći sutra izvan grada, kod onog čestara, s djevojkom da me pozdraviš? Dat' ću ti signal.
- Doći ću.

- Zbogom, Emery! Ili, možda, do viđenja? Možda još koji put dođem. Za jedno pedeset godina.
- Km! – Emery štucnu zatečen. – Bit će mi drago. Samo što ću ja onda izgledati kao otprilike sad ti.
- Nema veze. Ti si jedini Zemljanin koji mi je postao, otprilike, prijatelj. Moram ići. Do sutra!

Izvan grada pružala se ravnica, mjestimice obrasla niskim raslinjem. Tek u daljini nazirala su se šumovita brda. S druge strane glavne ceste bilo je bistro, hladno jezerce. Vidio je signal. A i letjelicu. Letjelica je dopola uronila u zemlju, a šipražje ju je nadvisivalo. Nije se mogla vidjeti odozgo, tek sa zemlje i to sa istočne strane. Kali Depe ju je dobro maskirao energetske maskirnim štitom. Tek kad bi prišao skroz blizu, nazirali bi se njezini mutni obrisi stopljeni sa okolinom. Djevojka nije shvatila o čemu se radi, a Kali Depe je dao Emeryju znak da šuti. Povukao ga je u stranu, kimnuvši pri tom djevojci.

Dakle, ovo ti je djevojka? Lijepa je! No, sada moram ići. Kvar je otklonjen. Moj „glavni“ me čeka u stratosferi, dobro maskiran. Ponekad nije dobro biti znatiželjan! Zbogom, prijatelju! Djevojko, pozdrav i tebi! Molim vas da se sada vratite u grad.

- U redu, Kali! Oprosti što ti nisam odmah povjerovao! Mi smo takva mentaliteta. Tko zna zašto ne prihvaćamo činjenicu da postoji još netko osim nas? Možda je to jednostavno ugrađena greška u nama.
- Sudbina ljudskog roda je ispraviti tu grešku. To je i sudbina ostalih bića, svuda. To ćete uvidjeti vrlo brzo. Tajna postojanja je u nama, Emery. Idi!

Emery je stao uz Lindu. Zamišljeno je promatrao mjesto gdje je letjelica bila sakrivena i čudesno se pretvarala u kovitlac blistavih točkica koje su se strelovito uzdigle prema mračnome nebu. Pomislio je kako Kali Depe ima pravo.

- Mi smo zapravo, još uvijek djelomično životinje. Relativna je stvar čovjek ili gorila. Razum prožet osjećajima ljubavi je jedini pravi put. U univerzumu je to jedno od glavnih pravila.
- Znači, i ljudi imaju šanse ustvrdi Emery.

- Možda, čovječe. Možda. Imali ste i prije, a imate i sada, reče Kali Depe.

Ušuti i pogleda Lindu. Na odlasku ispratio ga je njezin začuđeni pogled.